

Sí a un país millor, no a un mal model de finançament

En el debat de pressupostos d'enguany planava l'ombra del recentment aprovat Estatut de Catalunya. Davant d'uns pressupostos ambiciosos en inversions i prestacions socials per als reusencs i reusenques, s'intuïa que el model de finançament que el Parlament havia aprovat permetria que els ajuntaments disposaríem de més diners per a escoles bressol, per a atenció domiciliària, per a polítiques d'habitatge, per a programes de formació i per fomentar la cultura emprenedora empresariall. Eren, efectivament, uns pressupostos realistes però alhora agosarats, davant de les noves perspectives que s'obrien per a Catalunya i per a Reus.

Ara la il·lusió s'ha esvaït. CiU i el PSOE, en connivència amb el PSC i ICV, han fet que, gairebé abans de començar, la il·lusió del poble de Catalunya s'esvaís, es desfés com un *volado*. I no és una qüestió de discurs, ni tan sols de posicionament ideològic, sinó una qüestió de realisme polític. És immoral que després de dos anys de treball, d'intenses (i pesades, per què no dir-ho) negociacions, amb set hores s'engegui a rodar tota la feina feta al Parlament de Catalunya. I ho és per les escoles bressol, per l'atenció domiciliària per a la gent gran, per als habitatges de protecció oficial... És immoral perquè no podem oferir els serveis que la ciutadania legítimament demana per culpa d'un mal finançament, per culpa de manca de model de finançament. Com a ciutadans i ciutadanes de Catalunya no podem acceptar un finançament ara, i d'aquí a dos o tres anys tornar a aixecar el dit per dir que és insuficient, que ens hem quedat curts.

La credibilitat d'un poble també consisteix a haver de dir que no de tant en tant. Perquè aquest no és un sí a una Catalunya més justa, amb més inversió social i nacionalment més lliure.

Empar Pont i Albert,
Secretària de Política Social d'ERC